

51. Lelkünk mélyén rátalálunk az édes és jó Istenre!

A 222. számú énekkel kezdjük:

*Futva jöttem elibéd
Szentélyedbe, Isten,
Édes arcod örömét be kerestem!
Mint a szarvas hűs eret, csobogót,
Úgy kívánlak, mérhetetlen égi jót.*

Várakozó lélekkel, csendben keressük: mit üzen nekünk ma az Úr? Az ószövetségi bölcs az Úr alkotásaira irányítja figyelmünket: *Szereted mindazt, ami van, semmit sem utálsz abból, amit alkottál. Kímélsz mindent, mivel a Tiéd, Uram, s az élőben leled örömet* (Bölcs 11, 24-26).

I. Isten szeretetét és örömét szeretnénk ma tanulmányozni és megtalálni

Sok-sok év sem lenne elég leltározni mindazt, amit az Úr nekünk szeretetből alkotott. Sőt az Úr alkotásai között mi is ott vagyunk, és minket is szeret!

1. Nemcsak arról van szó, hogy mi szeretjük az Urat, hanem arról is, hogy **az Úr szeret minket**. Ez a gondolat a misztika, a szemlélődés területére vezet. Itt már nem az aktív szemlélődés síkján vagyunk, amikor is mi törekszünk Istenhez, „mi nézzük az Urat”, hanem a passzív szemlélődés síkján, a misztika szférájában, amikor is Isten jön el az imádkozó emberhez, „Ő tekint le ránk, s közli magát a szeretetben”, hiszen mindig Ő az elsődleges cselekvő. A befogadó jellegű **szemlélődésben a lélek megéli: Isten szeretete árad felé és belé.**

Minél inkább törekszünk Isten szeretetének a befogadásában, annál inkább szert tudunk tenni egy bizonyos begyakorlottságra, amelyben várjuk: „Hátha **egyszer megkönnyörik az Úr rajtunk**, s ezt a ráhangoltságot, begyakorlottságot ingyen megadja?” Ő egyszer csak ajándék gyanánt képessé tehet arra is, hogy észrevegyük és befogadjuk az irántunk való szeretetét. Addig pedig tegyünk meg mindent, ami rajtunk múlik, igyekezzünk nyitottak lenni Isten szeretetének a befogadására!

2. Próbáljuk **megélni Isten örömét is!** *Kímélsz mindent, mivel a Tiéd, Uram, s az élőben leled örömet.* Indítsuk fel a hitet, hogy Isten akkor mibennünk is örömét leli! Ha végignézünk magunkon – a lelki ruhánkon –, akkor ez olyan hihetetlennek tűnik. Ha végignézünk Urunkon, Istenünkön, az Ő nagy dicsőségén és nagy szívéen, akkor azért mégis elhíhető, hogy Ő örömét találja bennünk!

3. **Isten jó és édes.** A Bölcsesség könyve írójának van még egy igen fontos megjegyzése: *Milyen jó és édes a Te szellemed, Uram, mindenben!* (Bölcs 12, 1). *A szellemiség* átsugároz a teremtményen, az anyagon. Isten keze nyomát viseli minden teremtménye. Minél összetettebb, fejlettebb egy teremtmény, annál inkább átragyog rajta *Isten szellemisége!* Az ember ezt fel tudja ismerni.

A bölccsel együtt mondjuk mi is: *Jó vagy, Uram, édes vagy, Uram!* Érdemes ezt a két imaszót gyakran kimondani: *Jó vagy, Uram, édes vagy, Uram!* Mint ahogy a cukorkát mindig jobban és jobban kívánjuk – mert ez megízesíti a szánkat –, így ez a két szó szintén édessé teszi a lelkünket. Ahogyan a gyermek azon van, hogy minél hosszabban tartson a szájában az édesség íze, úgy mi is törekedhetünk arra, hogy **a mi lelkünkben is minél tovább rezonáljon** Istennek ez a két megtapasztalható tulajdonsága: *Jó vagy, édes vagy, Uram!* Engedjük, hogy egész lényünkön átáradjon Isten jósága és édessége!

A teremtmények segítenek Isten jóságát és édességét megtalálni. Csak tiszta legyen a szívünk a bűntől, szabad minden olyan ragaszkodástól, amely nem Istenhez köt bennünket! E világ dolgai tehát közvetve segítenek Istenre találni. Ha ránézünk a nagy hegyre, Isten nagysága ér közel a szívünkhöz. Ha a Duna csendes hömpölygését szemléljük, Isten áradása tölti be a lelkünket. Az őszi ködök, a felhők Isten jelenlétét juttatják eszünkbe, de még inkább a szívünkbe!

4. Mi azonban most nem annyira a lelkünkön kívül, vagyis a természet szépségeit szemlélve kívánunk **Istenre találni**, hanem **a lelkünk hajlékában**. Ezért a teremtményeket kívül akarjuk hagyni, ahogyan az Énekek éneke menyasszonya is azt mondja: *Alig hagytam ott őket, megtaláltam azt, akit szeret az én szívem* (Én 3, 4).

Hagyjuk hát a teremtményeket, próbáljuk Istent a lelkünk mélyén közvetítők nélkül keresni, vagyis ne a nagy hegyről, a békés folyamról, a szürke mezőről jusson már az eszünkbe **Isten**, hanem az **Ő jelenlétét, Őt magát vágyódjuk megtalálni, megtapasztalni, megélni, közvetítők nélkül!**

5. **Ez a vágyódásunk segít az összeszedettségre.** Elhagyjuk a teremtményeket, amelyek – akármilyen kis fokban is, de – elvonják a figyelmünket a Teremtőtől. Mi ugyanis Isten szeretetének, örömének, édességének minél mélyebb, minél lelkibb megtapasztalására vágyakozunk.

A zsoltáros ad ehhez biztató tanítást: *Mily kedves a Te hajlékod, Seregek Ura! Epedve sóvárog lelkem az Úr udvarába* (Zsolt 83, 1). Ha **Ő** vágyakozhatott Isten hajléka után, akkor mi is vágyakozhatunk az **Úr** után.

Ha valaha is voltunk szomjasak, felidézhetjük a víz utáni vágyunkat, de csak azért, hogy megéljük: lelkünk még annál a szomjúságnál is jobban szomjazik Isten után! Amikor kirándulás alkalmával feltűnik végre a forrás, a gyerekek minden fáradtságukat felejtve futásnak erednek, csakhogy minél hamarabb odajussanak a vízhez. Így **szabad nekünk is meggyorsítani lelkünk lépteit Istenhez, akire szomjazik a lelkünk!**

II. Amikor már megfedkezünk a teremtményekről és önmagunkról is, vágyakozunk találkozni lelkünk legmélyén Urunkkal!

Az előző imaórában már elméledtünk arról, hogy lelkünk az **Úr háza**, az **Úr** jogos tulajdona. Vágyakozunk találkozni lelkünk belső világában, hajlékában házunk Urával!

1. Folytassuk a zsoltáros szavával: *Lelkem és testem ujjongva eped az élő Isten után!* (Zsolt 83, 2). **Egész létünk**, mozdulatlanságunk, elcsendesedésünk: mind **ezt a vágyódást jelezzé**, illetve fejezze ki!

Az élmény elmélyítése végett idézzük fel egy olyan tapasztalatunkat, amikor gondolatban valahol máshol voltunk. Ez lehet jó emlék is, pl. az **Úr** templomába akartunk eljönni. De vannak olyan élményeink is, amikor képzeletben valahol messze kószáltunk, mert a teremtmények magukkal ragadták gondolatainkat.

Most azonban próbáljunk kimenni a kinti világból! Ne máshol kószáljon a lelkünk, ne valahol kint legyen! Ez a világból való kimenetel hasonlít a meghaláshoz. Mintha meghaltunk volna, úgy **próbáljuk feledni e világot, és menjünk be saját magunkba**, abba a belső világba, amely az Istené, **ahol Ő lakik!** Házunk kapuján beljebb lépve gondolatban helyezük magunkat a bennünk levő Istenbe! Keresztségünk óta ontológiailag, vagyis létünk szerint eddig is benne léteztünk Istenben. Most azonban törekedjünk arra, hogy pszichológiailag is, vagyis **tudat- és akaratvilágunkkal is Istenben legyünk!**

Tehát most nem a magas égben kell **Őt** keresnünk, ismét csak valahol kívül, hanem lelkünk házában, **lelkünk legmélyén!** Ott egyszer csak megélhetjük, hogy felfakad bennünk az öröm: „De jó, hogy eljöttél, Uram, Jézus! De jó, hogy lehajoltál hozzám, hogy irgalmaztál nekem!”

2. Itt ráismerhetünk **a Jézus-ima beérett gyümölcsére**. Ott azért esedeztünk: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmaz nekem, szegény bűnösnek!* Itt pedig boldogan megtapasztalhatjuk, hogy irgalmas volt hozzánk, megkönyörült rajtunk, **megesett a szíve, lehajolt hozzánk, eljött, itt van:**

– Betölt önmagával, mint a napfény a sötét pincét. Mondjuk Neki: „Éltető Napfényem! Isteni Napsugaram!” Élvezzük az **Ő** világosságát!

– Betölt önmagával, mint az éltető levegő az áporodott szagú helyiséget. Szólítgassuk: „Életadó Lélek, isteni fuvallat! **Enyhe szellő, járj át önmagaddal!** Ó, de jó, hogy szereteted áramlásával beborítottál!”

– Betölt önmagával, mint a lélek a testet, és bennünk is szellemivé teszi a matériát. Kezdjük

már tudni, hogy nem csak anyag vagyunk. Van bennünk lélek, azaz valami isteni, Istenhez hasonló, megfoghatatlan, de mégis valóságos valóság, „ami” lelkesít, pontosabban „aki” bennünk már nem az e világ, az anyag után vágyódik, hanem Isten után! A Lélek-Isten után!

– Betöltöztetted önmagával, mint a kegyelem a lelket. Betölti isteni életével a lelkünket. Ez a szentháromságos egy Isten élete a lelkünkben! Szent Pállal együtt mondhatjuk: *Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem* (Gal 2, 20). Kereszttségünk egyik ajándéka, hogy lelkünk mélyén Istenre találunk, hiszen Ő él bennünk! Kereszttségünk másik ajándéka, hogy mi élünk ugyan, de már nem önmagunkban, hanem **Istenben élünk!** Ő lett a mi hajlékunk, aki körülvesz minket. Ezért *boldogok azok, akik Isten házában laknak* (Zsolt 83, 5), mert ők Istenben laknak.

3. Olyan jó lenne **megőrizni ezt a találkozást**, amikor lelkünk mélyén Istenre találhattunk! Ehhez az kell, hogy becsukjuk szemünket az e világ dolgaira. Hogy fülünk ne kifelé figyeljen, hanem befelé! Hogy ne érzéseink átélése kössön le, hanem a hitünkből fakadó tapasztalás. Ezáltal még a sötétben, a hit sötétségében is tudjuk: „Itt vagy, Uram! Nem baj, ha nem látlak még. Hangodat már úgyszólván hallottam, ahogy a kinyilatkoztatásban szóltál hozzám. Nyugodtan, csendesen elidőzöm, hogy szemem megszokja a sötétséget! Mint ahogy idő kell ahhoz is, hogy majd fényességedet is megszokja.”

Szívünk fülével újra meg újra Istenem szavait akarjuk hallani, amelyek már ismerősek a kinyilatkoztatásból. *Akinek füle van, hallja meg, hogy mit mond a Lélek az egyházaknak* (Jel 2, 7).

Azután **lelkünk szemével**, vagyis hitünkkel kívánjuk **látni a láthatatlanul Jelenlevőt**, aki oly nagy, hogy nem fér bele a kereső tekintetünkbe. Utána való vágyódásunk jelezze Neki: „Engedem, hogy magadhoz vonj, hogy olyan közel kerüljek Hozzád, amikor már arcodat sem tudom látni!” De elég nekünk, hogy Ő magához vont, és átölelve tartja lelkünket, mi meg Őt! Szívünk szeretetével éljük át, hogyan tartja átölelve lelkünket! Mondjuk Neki: „Rólad elmélkedem, Téged gondolok, Utánad vágyódom, Beléd merülök, Benned élek, s Te énbennem éled a szentháromságos életedet!”

Ekkor már tudjuk, hogy igaza van a zsoltárosnak, aki így folytatja vallomását: *Bizony egy nap a Te házában ezernyi másnál többet ér. Mert az Úristen nap és védőpajzs. Kegyelmet oszt és dicsőséget. Nem von meg semmi jót azoktól, akik ártatlanul élnek* (Zsolt 83, 10-13). Tehát Ő olyan, aki megvilágosít, aki védelmet nyújt, és aki biztonságos hajlék számunkra, mert árad Belőle a kegyelem!

Szívünkben megélhetjük a zsoltáros további vallomását és buzdítását is: *Édes az Úr, áldjátok nevét!* (Zsolt 99, 4-5). Valóban: *Jó és édes* – ahogyan ezt kinyilatkoztatta önmagáról nekünk az Úr (Bölcs12, 1).

Amikor **a teremtményekről és önmagunkról megfedkezünk, és lelkünk mélyén rátalálunk az Úrra**, akkor mi is megtapasztalhatjuk: **Jó és édes az Úr!**

A 144. számú éneket imádkozzuk befejezésül:

*Édes Jézus, én szerelmem,
ó, mily nagyon szeretlek,
Te vagy kincsem és mindenem,
hű szívembe elrejtlek.
Jöjj el, jöjj el, siess már,
Jézus, téged szívem vár.*